

taihoz osztották be, életkoruk és képzettségük figyelembevételével.²⁹ De érvényben maradt a honvédelmi miniszter szeptember 14-én kelt utasítása is, hogy bizonyos beosztásokba, bizonyos egységekhez, amelyeket „védetteknek” nyilvánítottak és kizárólag keresztényeknek tartottak fenn, nem kerülhetnek.³⁰

Nem sokkal azután, hogy Teleki előállt a nyíltan faji alapon álló harmadik zsidótörvény tervével, a honvédelmi minisztériumban szintén hozzákezdtek, hogy kidolgozzák, mit tehetnének hozzá a tervezett törvényhez, és ezeknek az újabb szempontoknak miként szerezhethének érvényt a hadseregben. November 5-én értekezlet ült össze, s a minisztériumok különböző osztályainak képviselőiből álló tanácskozás a következő főbb irányelvekben egyezett meg:

1. A zsidók a *leventekötelezettség* helyett később meghatározandó elnevezéssel ellátott kötelezettség alá esnek (pl. *tábori munkaszolgálatos előképzés*).
2. Az *általános hadkötelezettség* alól a zsidókat kivonni nem lehet, *igénybe kell őket venni a honvédségen belül, de nem katonai szolgálatra; a szakképzettséggel rendelkezőknek a honvédelmi igazgatás keretén belül történő felhasználására meg kell találni a megfelelő eljárást és módokat; a hivatásos és a nem tényleges zsidó tisztekkel, altisztekkel és tisztesekkel való bánásmódra – az érdektelt osztályok írásbeli véleménye után – új javaslatot kell tenni.*
3. *A zsidók kivándorlását elő kell segíteni.*
4. A polgári foglalkozásban való meghagyás kérdésében az értekezlet nem döntött, de „*a kívánság mégis az, zsidó a polgári foglalkozásában ne legyen meghagyható*”.
5. Az 1939:II. tc. 72. és 73. §-át – mely a hadkötelezettség teljesítéséből folyó hátrányokat elhárító, a szerzett jogokat védő rendelkezéseket tartalmazta –, „*általában a zsidó bevonultak javára is érvényben kell tartani, mert közjogi köteletség teljesítéséről van szó*”, azzal a megszorítással, hogy a zsidó „a szolgálat befejezése után visszavételt csak annyiban követelhet, amennyiben a vállalat a visszavétel által a zsidó létszámot nem kénytelen túllépni”.
6. Ami pedig az ilyen formában hadkötelezettséget teljesítő zsidókra vonatkozó *büntető rendelkezéseket* illeti, az értekezleten a következő álláspont alakult ki: „Ha a zsidók a honvédség tagjaivá válnak, úgy a törvény büntető rendelkezései eo ipso rájuk is érvényesek. Ha pedig nem lesznek a honvédség tagjai, akkor is a katonai büntetőbíráskodás alá lesznek helyezhetők a szükséges esetben.”³¹

Egyes minisztériumi osztályok képviselői, így a vezérkaré, azt kívánták, hogy még ezeknél is szigorúbb intézkedéseket léptessenek életbe, például, hogy teljesen zsidótlanítsák a hadsereget, és a zsidók kizárólag csak munkaszolgálatot teljesítsenek. Werth azonnali intézkedésként javasolta, hogy egyszerű adminisztratív úton intézkedjen a minisztérium a tartalékos tisztek és polgári alkalmazottak státusa ügyében. Szerinte 1940.